

UZASADNIENIE WYROKU

Sądu Rejonowego w Łąncucie z dnia 14.12.2017r.

Pozwem z dnia 23.05.2017r. powód M. D., reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego B. K., domagał się zasądzenia od pozwanego (...) SA z/s w W. kwoty 10.700 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 24.06.2016r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 31.03.2017 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 166,73 zł tytułem odszkodowania (zwrot kosztów dojazdu) z odsetkami jak wyżej, a nadto zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego R. M., wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem wypłacona powodowi w toku postępowania likwidacyjnego suma 5.300 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spełnia całkowicie cel kompensacyjny szkody niemajątkowej. Dodatkowo podnosił, iż wysokość żądanego zadośćuczynienia jest wygórowana i nieadekwatna do doznanej przez powódka krzywdy. Kwestionował również wysokość odszkodowania z tytułu wydatków związanych z dojazdami powoda na wizyty lekarskie.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 24.06.2016 roku w miejscowości M. powód M. D. uczestniczył w zdarzeniu komunikacyjnym. Kierujący pojazdem marki f. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, nie zachował należytej ostrożności i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki V. o nr rej. (...).

Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. Został ukarany mandatem karnym za spowodowanie, w stanie nietrzeźwości, zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym , tj. za wykroczenie z art. 86§2 kw.

/ zeznania powoda – k. 90, 119, dokumentacja z akt szkody – k. 12-50, k. 70, 95/

Powód M. D., lat 66, jako pasażer samochodu marki V. doznał obrażeń ciała w postaci dystorsji kręgosłupa szyjnego ze złamaniem trzonu kręgu C 7, stłuczenia klatki piersiowej bez urazów towarzyszących. Przedmiotowe obrażenia w zakresie urazu kręgosłupa szyjnego z uwzględnieniem zmian zwyrodnieniowych powoda istniejących przez wypadkiem spowodowały 8 % uszczerbku na zdrowiu powoda.

Po wykonaniu badań (RTG, EKG) poszkodowany został wypisany do domu.

Bezpośrednio po zdiagnozowaniu urazów powód został również zaopatrzony w kołnierz ortopedyczny, który używał przez okres 3 miesięcy. Został skierowany do leczenia ambulatoryjnego. Leczył się w Poradni Chirurgicznej w Ł.. Zastosowano fizykoterapię i usprawnianie własne do czerwca 2017 roku, kiedy to zakończono leczenie.

W trakcie leczenia M. D. był ponownie hospitalizowany w dniach 28-31.03.2017r. w Oddziale Neurologicznym z zespołem szyjno - czaszkowym i rozpoznaniem złamania kręgu C7 oraz zmianami zwyrodnieniowymi poziomu C3-C6.

Uraz i leczenie skutkowało ograniczeniami w życiu codziennym powoda: ograniczenie bierne w samoobsłudze przez okres 1,5 miesiąca po urazie, niewielkie ograniczenie przez resztę okresu leczenia, śladowe ograniczenie obecnie dt. np. dźwigania ciężkich przedmiotów, ciężkiej pracy fizycznej, przeciążania kończyn górnych i kręgosłupa szyjnego.

W przyszłości może u powoda dojść do dalszej progresji i rozwoju pourazowej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa szyjnego. Powód już aktualnie prezentuje objawy zespołu bólowego pourazowego, który nie istniał przed urazem i wskazuje na rozwój dalszych zmian zwyrodnieniowych pourazowych. Rokowanie co do powrotu do zdrowia powoda sprzed urazu jest niekorzystne.

Dolegliwości związane z urazami spowodowały u powoda ból w okresie do 2 miesięcy od urazu o nasileniu 4 stopni w 10- stopniowej skali (...), a przez resztę okresu leczenia 3 stopnie. Okresowo obecnie powód odczuwa dolegliwości bólowe na poziomie 2- 3 stopni (...).

W celu uśmierzania bólu powód zażywał leki przeciwbólowe.

W ocenie biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii wskazana jest dalsza rehabilitacja i usprawnianie w celu redukcji tempa progresji zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego i objawowo do redukcji bieżących dolegliwości.

Powód na skutek doznanych obrażeń wymagał opieki osoby trzeciej przez okres 2 miesięcy w wymiarze 1 godziny dziennie w samoobsłudze, czynnościach dnia codziennego oraz rehabilitacji i transporcie medycznym. Do zakończenia leczenia – okresowo. Obecnie nie wymaga opieki.

Przed wypadkiem powód leczył się z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego i kończyn dolnych. Po wypadku odczuwa drętwienie rąk, bóle głowy, karku, które uśmierza tabletkami przeciwbólowymi. Źle sypia. Szybciej się męczy. Nie może dźwigać ani wykonywać prac gospodarczych, tj. koszenie trawy, jazda ciągnikiem, prace w polu itp. Po zdarzeniu musiał zrezygnować z prac dorywczych. W dacie kolizji drogowej nie pracował już zawodowo, ale nadal starał się dorobić do skromnej emerytury.

/ dokumentacja medyczna z leczenia powoda – k. 80-85, opinia sądowno - lekarska biegłego W. P. – k. 98-100, zeznania świadków J. D. – k. 90-91, P. D. – k. 91, zeznania powoda – k. 90/

Na etapie postępowania likwidacyjnego ostateczną decyzją z dnia 30.03.2017r. pozwany przyznał powodowi następujące należności :

- kwotę 5.300 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę

- kwotę 140 zł – tytułem zwrotu kosztów przejazdu

- kwotę 343,34 zł – z tytułu zwrotu kosztów leczenia

/ dokumentacja z akt szkody – k. 45/

W oświadczeniu dołączonym do akt szkody powód oraz jego syn złożyli zgodne oświadczenia, z których wynika iż syn powoda dowodził go na wizyty lekarskie lub odwiedzał w szpitalu w następujących dniach :

1./ 24.06.2016r. – odbiór ze szpitala – trasa W. – R. – 50 km

2./ 27.06.2016 r. – wizyta lekarska - trasa W. –Ł. – 16 km

3./ 29.06.2016 r. – wizyta – badanie rentgen - trasa W. –Ł. – 16 km

4./ 7.07.2016 r. – wizyta u neurologa - trasa W. –Ł. – 16 km

5./ 10-15.07.2016 r. – odwiedziny w szpitalu - trasa W. –Ł. –sześć przejazdów – 6x 16 = 96 km

6./ 16.07.2016 r. – wizyta lekarska – gastrolog - trasa W. –Ł. – 16 km

7./ 19.07.2016 r. –usuwanie szwów - trasa W. –Ł. – 16 km

- 8./ 26.07.2016 r. – wizyta lekarska - trasa W. –Ł. – 16 km
- 9./ 28.08.2016 r. – wizyta lekarska - trasa W. –Ł. – 16 km
- 10./ 26.08.2016 r. – komisja lekarska - trasa W. –R. – 53 km
- 11./ 20.09.2016 r. – badanie kontrolne RTG - trasa W. –Ł. – 16 km
- 12./ 28.09.2016 r. –wizyta u ortopedy - trasa W. –Ł. – 16 km
- 13./ 3.10.2016 r. – gastroscopia - trasa W. –K. – 40 km

Z dołączonej do pozwu dokumentacji medycznej powoda wynika, iż leczenie szpitalne powoda w dniach 10-15 lipca 2016r. (poz. 5 oświadczenia) było spowodowane perforacją wrzodu żołądka z rozlanym zapaleniem otrzewnej. Z kolei wizyty lekarskie w dniach 19.07.2016 r. (poz. 7 oświadczenia), 26.07.2016r. (poz. 8 oświadczenia) i 3.10.2016r. (poz. 13 oświadczenia) były związane z leczeniem schorzenia nie związanego z urazami powstałymi podczas zdarzenia komunikacyjnego.

/ dokumentacja medyczna z leczenia powoda – k. 80-85, dokumentacja z akt szkody – k. 12-50, k. 70, 95/ /

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt szkody, opinii biegłego oraz zeznań świadków i powoda.

Sąd uznał przedmiotowe dowody za wiarygodne w całości. Moc dowodowa dokumentów nie była przez żadną ze stron kwestionowana i nie budziła żadnych wątpliwości. Z kolei opinia biegłego została sporządzona przez lekarza dysponującego odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym, a zawarte w niej wnioski końcowe są logiczną konsekwencją przeprowadzonej analizy dokumentacji medycznej oraz osobistego badania powoda i zostały poparte odpowiednią argumentacją oraz zaakceptowane przez strony procesu.

Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy również osobowy materiał dowodowy w postaci zeznań świadków – żony i syna powoda oraz zeznań powoda M. D., albowiem przedmiotowe dowody tworzą spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniającą i harmonizującą z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności treścią opinii lekarskiej.

Jedynie przy ocenie dowodu w postaci oświadczenia dotyczącego poniesionych kosztów dojazdu na leczenie i dojazdu rodziny na odwiedzin Sąd uznał, iż obejmuje ono nie tylko koszty dojazdu związane z leczeniem urazów będących następstwem zdarzenia komunikacyjnego z dnia 24.06.2016r. , ale również leczenia dotyczącego perforacji wrzodu, albowiem brak dowodu, by pozostawało ono w związku przyczynowo – skutkowym z ocenianym zdarzeniem powodującym szkodę.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało oparte na treści art. 445§1 kc oraz art. 822§1 kc, zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Z kolei na podstawie art. 445§1 kc Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Określenie "sumy odpowiedniej" powinno być dokonane przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza rodzaju i rozmiaru doznanych obrażeń, czasokresu, uciążliwości procesu leczenia i dostosowawczej rehabilitacji, długotrwałości nasilenia dolegliwości bólowych, konieczności korzystania z opieki i wsparcia innych osób oraz jej zakresu, trwałych następstw tych obrażeń w sferze fizycznej i psychicznej oraz ograniczeń, jakie wywołują w dotychczasowym życiu, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, zmiany charakteru zatrudnienia, trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu

spędzania wolnego czasu. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Należy nadto podkreślić, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok SA w Łodzi z dnia 11.06.2014r., I ACa 1593/13, LEX nr 1480479).

Zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c., stanowi rekompensatę pieniężną za krzywdę niemajątkową, a związaną z ujemnymi przeżyciami związanymi z cierpieniem fizycznym i psychicznym, wynikającym m.in. z uszkodzenia ciała. W tym przypadku podstawę ustalenia odpowiedniego zadośćuczynienia stanowią przede wszystkim konsekwencje uszkodzenia ciała, a więc rozmiar krzywdy jakiej poszkodowany doznał. Odnosi się to w szczególności do nasilenia cierpienia i ich długotrwałości, stanu ogólnego poszkodowanego oraz do trwałości następstw wypadku. Decydujące znaczenie dla określenia sumy pieniężnej zadośćuczynienia ma tu rozmiar doznanej krzywdy, skoro zadośćuczynienie ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpienia fizycznych i psychicznych (wyrok SA w Katowicach z dnia 23.05.2013r., V ACa 125/13, V ACa 125/13, LEX nr 1322477). Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpienia. W związku z tym winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne, jak i psychiczne (wyrok SA w Łodzi z dnia 12 kwietnia 2013 r., I ACa 1382/12, LEX nr 1313327). Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, a więc musi być utrzymana w rozsądnych granicach. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien decydować rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpienia fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco, a które w każdym wypadku mają charakter indywidualny (wyrok SA w Białymstoku z dnia 17.05.2013r. , I ACa 153/13, LEX nr 1321902).

Mając na uwadze powyższe, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wniosków końcowych opinii biegłego, Sąd uznał, iż roszczenie powoda o dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 10.700 złotych zasługuje na uwzględnienie. Biorąc bowiem pod uwagę takie czynniki jak rodzaj i charakter urazu, czas trwania ujemnych przeżyć związanych z urazem, czasokres trwania i natężenie dolegliwości bólowych, stopień cierpienia psychicznych, ich intensywność oraz czas trwania, czas leczenia i rehabilitacji, czasokres ograniczenia powoda w samodzielnym funkcjonowaniu, trwale następstwa doznanego urazu (8 % procentowy uszczerbek na zdrowiu), negatywne skutki wypadku w codziennym funkcjonowaniu powoda (pogorszenie samopoczucia i ogólnej kondycji fizycznej, zmniejszenie możliwości zarobkowania), a także negatywne rokowania co do wyników dalszego leczenia Sąd ocenił, iż dopiero kwota 16.000 złotych zadośćuczynienia pieniężnego będzie odpowiednia dla wyrównania szkody niematerialnej w dobrach osobistych powoda, związanych z następstwami zdarzenia objętego odpowiedzialnością ubezpieczeniową pozwanego.

Uwzględniając kwotę 5.300 złotych wypłaconą z tytułu zadośćuczynienia przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego Sąd zasądził na rzecz M. D. dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 10.700 złotych.

W zakresie żądania zwrotu kosztów dojazdów Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż roszczenie w tym przedmiocie zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

Żądanie z tego tytułu obejmowało kwotę 166,73 złotych obliczoną w następujący sposób – 367 km x 0,8358 zł / stawka za kilometr przebiegu samochodu osobowego o poj. skokowej silnika powyżej 900 cm³ / = 306,73 zł – 140 zł / kwota wypłacona przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego/=166,73zł.

Z dokonanych przez Sąd ustaleń, wynika, iż poz. 5 (96 km), 7 (16 km), 8 (16 km) i 13 (40 km) – tj. łącznie 168 km nie dotyczą przejazdów związanych z leczeniem urazów powypadkowych. Suma pozostałych pozycji oświadczenia - 215 km pomnożona przez stawkę 0,8358 zł wynosi ok. 179,70 zł należnego odszkodowania z tytułu rozliczenia kosztów przejazdów. Kwota ta została pomniejszona przez Sąd o wartość przyznanego powodowi na etapie postępowania likwidacyjnego odszkodowania w kwocie 140 złotych. Różnica w kwocie 39,70 złotych została zasądzona na rzecz powoda w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 444§1 kc, zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub

wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Do tych kosztów zalicza się niewątpliwie wydatki związane z dojazdami na wizyty i badania lekarskie.

O odsetkach od zasądzonych kwot orzeczono na podstawie art. 481§1 kc. Odsetki zasądzono od dnia 31.03.2017 roku, tj. następnego dnia po wydaniu ostatecznej decyzji pozwanego z dnia 30.03.2017r.

O kosztach procesu Sąd orzekł, uwzględniając jego wynik, na podstawie art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.